ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΒΑΡΩΦ

Ὁ περίφημος γιὰ τὶς ἐκκεντρικότητές του καὶ γιὰ τοὺς πολεμικούς του θριάμβους Ρῶσσος στρατηγὸς Σουβάρωφ, δὲν ἐχώνευε καθόλου τοὺς αὐλικούς. Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος τὸν ἀνεκάλεσε ἀπὸ τὴν ἐξορία, στὴν ὁποία τὸν εἶχε καταδικάσει ἡ προκάτοχός του στὸ θρόνο Μεγάλη Αἰκατερίνη, ἐθεώρησε καλὸ νὰ τοῦ στείλη τὸν εὐνοούμενό του αὐλικὸ κόμητα ντὲ Κ... γιὰ νὰ τὸν συνοδεύση μέχρι τῆς Πετρουπόλεως.

Μόλις ὅμως ὁ στρατηγὸς ἀντίκρυσε τὸν κόμητα, τοῦ εἶπε ἀπότομα:

— Πρώτη φορὰ ἀκούω τ' ὄνομά σας! Ἀπὸ ποῦ κατάγεστε, κύριε;

Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἦταν πανίσχυρος μέσα στὸ παλάτι, ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν ἄκουσε τὴν ἐρώτησι αὐτή.

— Ἔχω γεννηθεῖ στὸν Καύκασο... ἀπάντησε. Ἤμουν ταπεινῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτωρ μοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ κόμητος...

— Ἄ! Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ τοῦ προσφέρατε σπουδαῖες ὑπηρεσίες, εἶπε τότε ὁ στρατηγός. Σὲ ποιὸ σῶμα στρατοῦ ὑπηρετήσατε; Σὲ ποιὲς μάχες ἐλάβατε μέρος;

— Δὲν ὑπηρέτησα ποτέ μου στὸ στρατό!

— Ποτέ; ἔκανε ὁ στρατηγὸς ξαφνιασμένος. Τότε ἀσφαλῶς θὰ φέρατε αἰσίως εἰς πέρας καμμιὰ σπουδαία διπλωματικὴ ἀποστολή!

— Ὄχι! ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἤμουν πάντοτε κοντὰ στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Ὦ, Θεέ μου!... Καὶ ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Ἤμουν ὁ «πρῶτος καμαριέρης» τοῦ αὐτοκράτορος! εἶπε περήφανα ὁ κόμης.

Σημειῶστε ὅτι ὁ τίτλος τοῦ «πρώτου καμαριέρη» στὴ Ρωσσικὴ Αὐλὴ ἦταν ζηλευτὸς καὶ σπουδαῖος, ὅπως πάνω-κάτω σὲ μᾶς ὁ τίτλος τοῦ σταυλάρχου.

— Ἄ! Πολὺ καλά! φώναξε τότε ὁ Σουβάρωφ.

Καὶ καλῶντας τὸν καμαριέρη του, ἐπρόσθεσε, ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτόν:

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν ἄρχοντα, Ἰβάν; Ἦταν κι' αὐτὸς ἄλλοτε ὅτι εἶσαι σὺ σήμερα! Μόνο ποὺ ὑπηρετοῦσε τὴν Α. Μ. τὸν αὐτοκράτορα, ἀντὶ νὰ ὑπηρετῆ ἐμένα... Εἶδες πῶς ἐπέτυχε στὴ σταδιοδρομία του;! Ἔγινε κόμης! Φρόντισε, λοιπόν, καὶ σύ, Ἰβάν, νὰ κάνης καλὰ τὴ δουλειά σου, γιατί, ποιὸς ξέρει... Μπορεῖ καὶ σὺ καμμιὰ μέρα, νὰ γίνης κόμης!...

Ὁ δυστυχὴς κόμης Κ... εἶχε μείνει κόκκαλο.

εἶχαν βαθουλώσει. Δὲν εἶχαν μείνει παρὰ τὰ μεγάλα μάτια της, ἀπέραντα, βουβὰ καὶ πονεμένα.

Ἕνας βήχας ἤπουλος τῆς σπάραζε τὰ στήθη.

Κάθε δυὸ μέρες ἦταν στὸ κρεββάτι. Ἡ Ἀριστέα, κι' ἄλλες συγγενεῖς, δὲν ἔλειπαν ἀπ' τὸ προσκέφαλό της.

Ὁ Νότης ἦταν πάντα στρατιώτης. Κάθε Σαββατοκύριακο, εἴτε καὶ μεσοβδόμαδα, ἔπαιρνε ἄδεια, κ' ἔρχόταν ὥς τὸ σπίτι. Τοῦλεγαν ταχτικὰ γιὰ τὴν Ἀνθούλα. Ἡ Ἀριστέα τοῦ τἄχε φανερώσει. Ἐκεῖνος, ὅμως, ἔκανε πὼς δὲν καταλαβαίνει.

Ἔτσι πέρασε ὅλο τὸ καλοκαίρι. Πλησίαζε καὶ πάλι τὸ φθινόπωρο.

... Ξαφνικά, μέσ' στὴν ἀκινησία, μέσα σ' ἐκείνη τὴ θανάσιμη γαλήνη — ἡ μεγάλη ἐπιστράτευση τοῦ δώδεκα... Ἦταν σὰ νἄπεφτε μιὰ πέτρα στὰ νερά!

Γενικὸς συναγερμὸς παντοῦ — ὅλος ὁ κόσμος ντυμένος στὸ χακί. Ἐνθουσιασμοί, ζητωκραυγές, κλάματα κι' ἀποχαιρετισμοί.

Κι' ὁ Νότης ἔφυγε, μιὰ νύχτα, γιὰ τὸ μέτωπο. Ἔφυγαν, μιὰ νύχτα, μὲ τὸ Νῖκο — εἶχαν φροντίσει νὰ βρεθοῦν στὸν ἴδιο λόχο — μὲ τὸ τραῖνο τῆς Θεσσαλονίκης. Μόλις πρόφτασε νὰ πεταχτεῖ στὸ σπίτι, νὰ πάρει ἕνα μπογαλάκι ροῦχα, καὶ ν' ἀποχαιρετίσει τοὺς δικούς του.

Μπῆκε καὶ στὴν Ἀνθούλα, καὶ τὴν εἶδε. Καθόταν στὸ κρεββάτι της κ' ἔπινε τὸ γάλα της. Μ' ὅλη τὴ βία τῆς ἀνάσαστης φευγάλας, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα της. Δοκίμασε νὰ τὴν παρηγορήσει. Ἀγγιξε τὸ φλογισμένο χέρι της, καὶ τῆς εἶπε δυὸ καλὲς κουβέντες. Ἐκείνη τὸν κοιτοῦσε, δὲ μιλοῦσε. Ὁ πυρετὸς τῆς θόλωνε τὰ μάτια καὶ τὴ σκέψη. Κ' ἔφυγε πάλι, σὰ σκιὰ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἔνιωθε κάποια τύψη μακρυνή. Μετανοοῦσε, καὶ τὴ συμπονοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἐνοοῦσε νὰ τὸ δείξει.

Κι' ἔφυγε σὰ σκιὰ μέσ' στὸ σκοτάδι. Μέσ' στὴ βουὴ καὶ τὰ σφυρίγματα τοῦ τραίνου, μέσ' στὴν ἀσφυχτικὴ κοσμοπλημμύρα, καὶ τὶς φωνὲς καὶ τὰ βλαστήμια τῶν φαντάρων, ὁ νοῦς του πῆγε, μιὰ στιγμή, καὶ πάλι, στὴν Ἀνθούλα — μὲ μιὰ μετάνοια τρυφερὴ κι' ἀδερφική. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὰ καλοσκεφτεῖ, γιατὶ τὸ τραῖνο, τώρα, ξεκινοῦσε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἐκδότη. Τὸ γινάτι βγάζει μάτι!... Ἡ φτώχεια τοῦ Ἄντανσον. Γιατὶ δὲν πῆγε στὴν Ἀκαδημία. Μιὰ περίεργη δίκη. Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς καλωσύνης καὶ τῆς σκληρότητος. Λακωνικώτατα. Ἑβραϊκὴ ἀπληστία. Ὁ δοῦξ Οὐέλλιγκτων κι' ὁ μικρὸς ἀγρότης, κτλ.

Γιὰ τὸν ὀνομαστὸ ποιητὴ καὶ φιλόλογο τῆς Ρωσσίας Κοστρόβι διηγοῦνται ὅτι εἶχε μεταφράσει ὁλόκληρη τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Ὁμήρου σὲ δώδεκα βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως μόνον τὰ ἕξη τελευταῖα διασώθηκαν. Καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο χάθηκαν τὰ πρῶτα ἕξη εἶνε κάπως περίεργος καὶ λιγάκι... ἀπίστευτος.

Ὅταν δηλαδὴ ὁ ποιητὴς ἑτοίμασε ὁλόκληρη τὴ μετάφρασι τοῦ ἔργου, πῆρε τὰ μισὰ χειρόγραφα, πῆγε σ' ἕναν ἐκδότη καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τ' ἀγοράση. Ὁ ἐκδότης ὅμως τοῦ πρόσφερε γι' αὐτὰ μόνον 150 ρούβλια! Ὁ ποιητὴς βρῆκε ἀστεῖο τὸ ποσὸν τοῦ ἐκδότου καὶ γιὰ νὰ... τὸν ἐκδικηθῆ, ἔβαλε μπροστά του φωτιὰ κι' ἔκαψε τὰ πολύτιμα χειρόγραφα, γιὰ τὰ ὁποῖα, ἐννοεῖται, πολὺ γρήγορα μετανόησε.

* * *

Ὁ ἔξοχος Γάλλος φυσιολόγος Μιχαὴλ Ἄντανσον φημιζόταν τόσο γιὰ τὴ σοφία, ὅσο καὶ γιὰ τὴ φτώχεια του. Ὅταν κάποτε ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἔλαβε μαζὺ μὲ τὸ ἔγγραφο τοῦ διορισμοῦ του καὶ τὴν πρόσκλησι νὰ παρουσιαστῆ στὸ ἵδρυμα, ἀπάντησε μὲ τὴ σύντομη αὐτὴ σημείωσι:

«Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐκλογή, ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ προσέλθω στὴ συνεδρίασί σας, γιατὶ δὲν ἔχω... παπούτσια!».

* * *

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς τῆς Ρώμης, ἐξεδικάσθη μιὰ πολὺ παράξενη ὑπόθεσις. Ὁ τιμητὴς Αἰνόβαρβις εἶχε καταγγείλει τὸν συνάδελφό του Δομίτιο, ὅτι ἔτρεφε ὑπερβολικὴ στοργὴ καὶ λατρεία πρὸς ἕνα... ψάρι, τὸ ὁποῖο ὅσο ζοῦσε τὸ στόλιζε μὲ διαμάντια καὶ ὅταν ψόφησε, τὸ θρήνησε σὰν ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἔστησε μαυσωλεῖο. Ὁ Δομίτιος ὅμως κατώρθωσε νὰ ἀπαλλαγῆ τῆς κατηγορίας αὐτῆς, ἀποδείξας διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ μηνυτής του, ὅστις τὸν κατηγοροῦσε γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ τρυφερότητά του πρὸς ἕνα ψάρι, ἦταν ὁ σκληρότερος τῶν Ρωμαίων. Τρεῖς γυναῖκες τοῦ εἶχαν πεθάνει, μέσα σὲ λίγον καιρό, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, κι' αὐτὸς δὲν ἔχυσε οὔτε ἕνα δάκρυ...

* * *

Ἕνας Πέρσης στρατηγὸς ἔστειλε κάποτε στὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων Λύσανδρο τὴν ἑξῆς ἐπιστολή:

«Ἂν κατακτήσω τὴν Ἑλλάδα, θὰ παραδώσω τὰ πάντα στὴ φωτιὰ καὶ στὸ σίδερο!».

Καὶ ὁ Λύσανδρος τοῦ ἀπάντησε λακωνικώτατα:

«Ἂν...».

* * *

Κάποτε ἕνας Ἑβραῖος παρουσιάστηκε στὸν βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας Ἀλφόνσο καὶ ζήτησε νὰ τοῦ πουλήση μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου ἀντὶ πεντακοσίων δουκάτων.

— Εἶσαι πολὺ πιὸ ἄπληστος ἀπὸ τοὺς προγόνους σου, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεύς. Αὐτοὶ πούλησαν ἀντὶ τριάντα δηναρίων μόνον, τὸν γιὸ τοῦ Θεοῦ, κι' ἐσὺ ζητᾶς πεντακόσια δουκᾶτα γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ δούλου του!...

* * *

Κάποιος Ἄγγλος κτηματίας, ἐνῶ ἐργαζόταν μιὰ μέρα στὰ κτήματά του, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ μερικοὺς κυνηγοὺς καβαλλάρηδες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ὑποστατικό του καὶ διευθύνοντο πρὸς ἕνα χωράφι σπαρμένο μὲ σιτάρι. Ὁ κτηματίας, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πατήσουν τὸ σιτάρι, ἔστειλε ἕνα παιδὶ μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ κλείση τὴν εἴσοδο τοῦ φράχτη τοῦ χωραφιοῦ.

Ὁ μικρὸς ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴ τοῦ κυρίου του, ἀλλὰ οἱ κυνηγοὶ ἄρχισαν τότε νὰ τὸν ἀπειλοῦν. Τέλος δὲ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ εἶπε:

— Μὲ γνωρίζεις, μικρέ; Εἶμαι ὁ δοῦξ τοῦ Οὐέλλιγκτων καὶ κανεὶς δὲν τολμᾶ νὰ μὴ μὲ ὑπακούση. Σὲ διατάζω λοιπὸν ν' ἀνοίξης αὐτὴ τὴν πόρτα γιὰ νὰ περάσω ἀπ' τὸ χωράφι μὲ τοὺς φίλους μου.

Τὸ παιδὶ ἔβγαλε τότε τὸ καπέλλο του καὶ κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, εἶπε στὸν δοῦκα:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ δοῦξ τοῦ Οὐέλλιγκτων δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παραβῶ τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου μου. Ὁ κύριός μου μὲ διέταξε ρητῶς νὰ μὴν ἀνοίγω σὲ κανέναν χωρὶς τὴν ἄδειά του...

Ὁ δοῦξ εὐχαριστήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τοῦ θαραλέου μικροῦ, ὥστε ὑποκλίθηκε μπρός του καὶ πρὶν ἀναχωρήσει μὲ τοὺς φίλους του, τοῦ χάρισε μιὰ λίρα...